

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
اللهم صل على محمد و آل محمد

وَدّ، کلمه ای برای بیان اتصال انسان ها با یکدیگر به شکلی نسبتاً پایدار است.
اتصال از جنس اتصال قلب ها و درون ها.

به همین دلیل در ذیل ذکر، می توان از آن یاد کرد و اگر بر مدار حق باشد "ذکر رحمت" است و در آن برکات فراوانی نهفته است و منشا خیر و عاقبت نیک است.

در این صورت مومنی با مومن دیگر در پیوندی آسمانی قرار می گیرد و مواهبی که به هر یک می رسد به دیگری هم عنایت می شود و این عنایت از بالاترین عنایت های پروردگار به نوع انسان است.

زیرا در این عنایت مومن مرتبه بالا و مومن مرتبه پایین به اوج تقرب پروردگار دست یافته از توان های یکدیگر در تقرب بهره مند می گردند.

وَدّ به زکریا، مریم، یحیی، عیسی، ابراهیم، ادریس، اسماعیل و... هر یک برای فرد جاری کننده همان رحمتی است که به آنها نازل شده است. و اینگونه خصوصیات آن بزرگان بر کسانی که توفیق وَدّ را یافته اند انتقال می یابد.

تواضع و بندگی و دعای زکریا (ع)، نزاهت و قدسیت و طهارت مریم (ع)، عبودیت و کرامت و عظمت یحیی (ع)، سلم و اعجاز و مجد عیسی (ع)، برائت و شفاعت و دلالت ابراهیم (ع)، شجاعت و امن و معنویت اسماعیل (ع) و... در اثر وَدّ به کسانی که به ایشان از طریق ذکر متصل می شوند به عنوان رحمتی پایدار جاری می شود و تا مادامی که آن ذکر وجود داشته باشد آن نسیم رحمت حیات آفرین روح افزا جریان خواهد داشت. و آن نسیم از طریق آن مومن به مومنان دیگر که به وی وَدّ دارند انتقال می یابد و اینگونه شبکه ای از جریان رحمت در عالم شکل می گیرد که با هر توفیقی برای هر یک از مومنان رحمت در این شبکه تقویت می شود.

ایمان به خدا و رسول و ولیّ الهی شرط بهره مندی از این شبکه و رحمت است. و هر قدر خاص تر و قوی تر گردد این بهره مندی بیشتر و پایدارتر می شود.

طمع دستیابی به همه مواهب انسان های والا در اثر ذکر وَدّ اتفاق می افتد و بدین ترتیب ذکر وَدّ مصداقی متعالی از ذکر رحمت می گردد.

ذکر و یادآوری در توان انسان نسبت به پیوندهای حکیمانه است و نیز رویت منافع این پیوندها که محصول آن پدیدار شدن انبیای گرامی توسط پدران و مادران آنهاست. پدران و مادران انبیا نقش اساسی در تولد آنها داشته اند و اگر و آنها نبود موهبت نبوت به آن نبی عنایت نمی شد.